

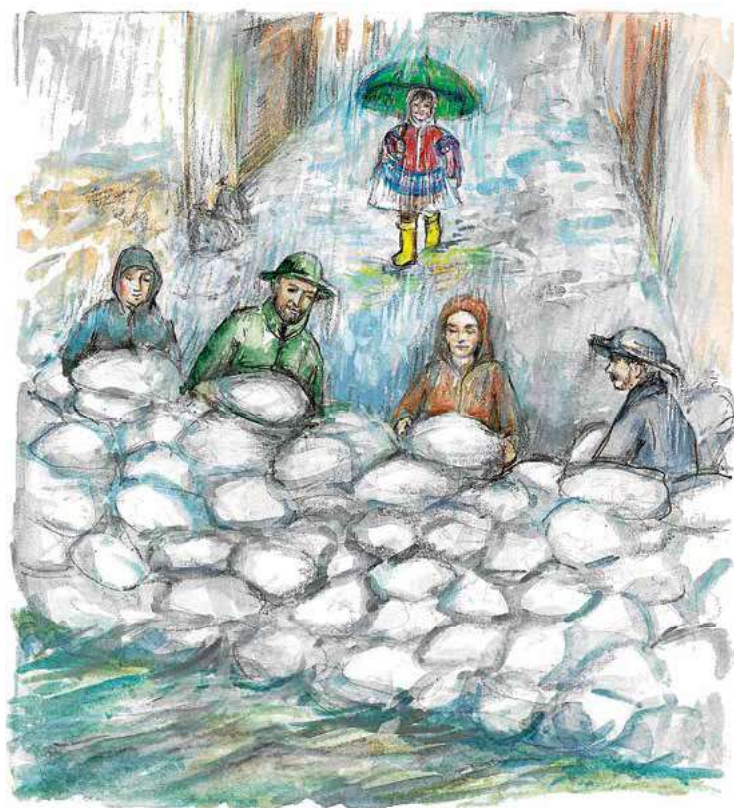
ДЕЧАК У АКЦИЈИ

Е, сада је стварно доста, помислио је Максим, гледајући кроз прозор низ који се сливала киша. И тако данима. Вода је скоро дошла до њихове улице и само је још неколико центиметара недостајало па да стигне и до њихове куће. Одрасли, а међу њима и његови тата и мама, лопатама су ужурбано трпали песак у џакове и ређали их као лево коцке дуж ивице пута. Одмах иза џакова видело се језеро које се разлило преко ливаде по којој су деца волела да трчкарају, играју фудбал, ваљају се и чине свакакве друге враголије.

Максим је био једини у кући. Старије сестре биле су још у школи, и он је донео одлуку да и сам нешто предузме. Рондао је по орману, рондао и како није

нашао оно што је тражио, попео се у поткровље, где су одлагали ретко употребљаване ствари и најзад пронашао морске реквизите. Мишиће и гуму, који му уопште нису били потребни, јер је одавно научио да плива, а прозирну кабаницу с капуљачом и жуте гумене чизме већ је имао при руци. Тако опремљен и спреман за све околности, изишао је из куће и кренуо низ насип, шљапћући по путу прекривеном дебелим слојем кишнице, да пронађе тату и маму...

Забављени утврђивањем насипа и одбраном од поплаве која се разлила долином њиховог прелепог села у подножју Алпа, мало ко је обратио пажњу на необичну појаву која се кретала иза њихових леђа. А малишан је помислио да је добро што је са собом понео и кишобран, јер је пљусак толико био упоран да му се чинило како му се већ и ноге у чарапама брчкају у води која се увелико уливала у чизме.

„Погле' овог малог”, рече неко и, упркос озбиљном послу који су чинили, разлеже се смех улицом. Између грохотног смеха, пљускавог звука кише која је убрзано добовала по пределу и људима, одјекну и узвик:

„Максимеее!!!”

И док се дечак осврнуо, већ га је у своје сигурно наручје доградио отац, а мајка им се, забезекнута, приближавала, обоје шокирани синовљевим поступком. Па како му је уопште пало на памет да сам излази напоље у време поплаве, док сви одрасли упорну борбу воде да зауставе стихију и да се не излије поплавни талас и на њихову улицу и куће!

Кратко се извинивши комшијама, Максиминови родитељи су крупним корацима грабили ка кући да малишана врате на суво и сигурно место. Можда мало и да му упуте оштре речи. Па, можда добије и неку васпитну меру за своје недопустиво понашање. Наравно, обоје

свесни да су погрешили што су малишана оставили, чак и за то кратко време, самог у кући.

Све троје мокри до голе коже, скидали су кабанице и обућу у приземљу куће. Дечакова мајка, наравно, одмах је кренула да с малишана скида морске реквизите, рекавши му да се сам изује и дође у купатило, а она је отишла по фен да му што пре осуши косу. Поред све муке са кишом и поплавом, још јој само треба да се и он разболи а таман је прележао богиње и још је ровит.

Дечак је сео на дрвене степенице којима је који час раније устрчала мајка, а онда је изео једну па другу чизмицу и склонио их у страну. Да се суше ту, у споредној просторији коју је мајка користила као вешерницу, за прање, пеглање и сушење веша.

Пресвучен и сув, као да се ништа није догодило, завалио се у широку фотељу и узео сликовницу коју су пре ових досадних киша, срећом, донели из библиотеке. Сливовницу о змајевима.